Mizah

Son vazife !

FIKRALAR

Taşı dediğine

Kocasının metresi olduğunu bildiği bir kadınla resmen tanıştırılmıştı. Gayri meşru ortak, ona meydan okur gibi bir tavırla:

— Kocanızı tanırım, dedi. Sizden sık sık bahseder.

Kadın sakin bir tavırla:

— Ya öyle mi? dedi. Demek bana kıymet veriyor ha! Halbuki bana sizden hiç bahsetmemiştir.

Bağ

O gün yine birbirleriyle kavga etmişler, az daha döğüşecek hale gelmişlerdi. Ortalık biraz yatıştıktan sonra kocası, odanın bir kenarında oturan kedi ile köpeği göstererek:

— Şunlardan ibret alalım, hanım! dedi. Biri kedi, biri köpek olduğu halde bak bu iki hayvan hiç birbirlerine hırlıyorlar mı?

Kadın alaylı alaylı güldü:

— Hele sen onları kuyruklarından birbirlerine bağla da bak, dedi. O zaman nasıl dalaşırlar, görürsün!.

Hikmetinden sual olmaz!

Yeni evlenmişlerdi. Fakat çok geçmeden aşkın foyası düşmüş, bütün parlaklığı kaybolmuştu. Sinirlilik, geçimsizlik başladı.

Bir gün adam kızmıştı:

— Anlıyamıyorum! diye söyleniyordu. Allah kadınları niçin hem bu kadar güzel, hem de bu derece ahmak yaratmış!

Karısı gülerek cevap verdi:

— Bunda anlaşılmıyacak bir şey yok ki, şekerim! Allah bizi güzel yaratmasaydı, siz kadınlarla evlenmezdiniz. Ahmak yaratmasaydı, o zaman da biz sizi sevemezdik...

Centilmen

Çörçil Almanya mağlûp olduktan ve aradan iki sene geçtikten sonra Almanyaya gitmişti.

Yeni Almanlarla İngilizler arasında bir futbol maçı yapılacaktı. Her iki taraf da bu maça dehşetli ehemmiyet veriyordu. Oyun günü, Çörçil de maçta hazır bulundu. Heyecanlı geçen oyun, İngilizlerin aleyhine neticelendi. Bu neticeden dehşetli sevinen ve Çörçil'in yanında bulunan bir Alman, alaylı bir tavırla:

— Yazık! dedi. Millî sporunuzda bize mağlûp oldunuz.

Çörçil gülümsedi, meşhur pürosundan bir nefes çekti:

— Zararı yok, dedi. Biz de iki sene evvel sizi milli sporunuzda mağlûp etmiştik!.

Korkunç mahluk

Kibarlar muhitindeki toplantılardan birindeydi. Doğan Nadi, içeri girdiği zaman, kapıya yakın koltuklardan birine oturmuş olan, yaşlı ve çirkin bir kadının önünden hızla geçti. Halbuki kadın pek az evvel, Doğanın çok iyi dostu olduğunu yanındakilere söylemişti. Yalancı çıkmış olmamak için seslendi:

— Aşkolsun Doğan! dedi. Yüzüme bakmadan yanımdan geçip gidiyorsun, demek!

Doğan Nadi, hemen geri döndü. Ellerini uğuşturarak:

— Ne yapayım, hanımefendi, diye cevap verdi. Yüzünüze bakacak olsam yanınızdan geçemem ki!.

Kestirme

Abrahamın karısı hastalanmış, yatağa düşmüştü. Abrahamın cenaze hazırlıklarına başladığını görünce kaynatası Mişon:

— Ne yapıyorsun, oğlum! dedi. Tabut mağazasına haber göndereceğine doktor çağırsana!

Abraham kaşlarını çatarak başını salladı:

— Hayır, baba! Bilirsin ki ben hiç bir işimi komisyoncu vasıtasiyle görmem!.

Parrra!

Pazar günü Sirkeci tramvay durağındaki kalabalık arasında ezilip bunalarak bir kadın bayılmıştı. Ahali etrafına toplanmış, kadıncağızı ayıltmağa çalışıyordu. Zavallının üzerine eğilmiş olan birisi:

— Acaba yaşıyor mu? Yoksa öldü mü?

Diye merak ederek, nabzını tutmıya, kalbini dinlemiye çalışıyordu.

O zamana kadar, hâdiseye seyirci kalan Cemaleddin Saraçoğlu bir adım atıp adamın kulağına eğildi:

— Bunun kolayı var, birader, dedi. Kadının açık duran şu avucuna bir para koyuver: Eğer sağsa avucunu hemen kapar...

İmtihan

Bayındırdaki Yıldız yağ fabrikalarî sahibi Yahya Kerim, çok hayırsever bir zattır. Buna mukabil de riyadan, dalkavuklıktan katiyyen hazzetmez.

Bir gün fabrikasındaki çalışma odasına geldiği sırada, bekleme odasında tanıdığı bir kaç kişinin oturduğunu gördü. Yanlarına gitti:

— Merhaba!.

Dedikten sonra, soğuk, mânasız bir fıkra anlattı. Bekleyenlerden ikisi kalkahalarla güldüler, ötekiler gülümsemeye bile lüzum görmediler.

Biraz sonra, kâtibi yalnız kalan Yahya Kerime:

— Demin anlattığınız fıkra, pek soğuktu..

Dedi.

Yahya Kerim gülümsedi:

— Biliyorum, dedi. Ben bu fıkranın pek mânasız, pek soğuk olduğunu bile bile mahsus anlattım. Sebebi de, beni bekliyen insanlardan hangilerinin samimî, hangilerinin dalkavuk ruhlu olduğunu öğrenmekti.

Baş derdleri

Kocalarını methediyorlardı. Kadınlardan biri:

— Benim kocam bana çok düşkündür, dedi. Başım ağrıyacak olsa kendi başının ağrısını unutur, benimle meşgul olur.

Bir başkası gülümsedi:

— Benimki daha ideal bir kocadır: Benim baş ağrıma kendi kalb ağrısından daha fazla ehemmiyet verir.

Adem – Havva

Bir halkevi salonundaydı. Temsilden sonra, başkanın odasında kadınlı, erkekli bir toplantı yapmışlar; konuşuyorlardı. Mevzu, kadın - erkek davasıydı. Halit Fahri, kadınların aleyhinde atıp tutuyordu. Bir aralık:

— Dünyada, dedi. Bir tek kadın yoktur ki, zekâ yerine güzelliği tercih etmiş olmasın.

Meliha Avni söze karıştı:

— Doğrudur, dedi. Fakat, bunun neden böyle olduğunu biliyor musunuz?

Halit Fahri, başını iki tarafa salladı:

— Hayır, dedi. Bilmiyorum. Nedendir?

Meliha Avni derhal cevap verdi:

— Erkekler arasında, dedi. Ahmaklar körlerden daha çoktur da ondan!.

Son çare

Kenarın nazenin dilberlerinden biri nihayet nişanlanmıya muvaffak olmuştu. Fakat yeni girdiği bir muhitte, kimse ona:

— Nişanlı mısınız? Tebrik ederim, dememişti.

Uzun müddet parmağındaki yüzüğü oradakilerin gözüne sokmaya uğraşan kızcağız, buna muvaffak olamayınca derin bir:

— Of! çekti. Bugün hava ne kadar sıcak! Yüzüğümü çıkarayım bâri...

SAYI: 47 CİLT: 2 Fiatı 25 Kuruştur 30 MAYIS 1947

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

BAŞ KÖŞEDEN

Allah, Üçünün de...

Deveye sormuşlar:

— Sırtında yük varken, inişi mi daha çok seversin, yoksa yokuşu mu?

O, cevap vermiş:

— Allah üçünün de belâsını versin!

Hayret etmişler:

— Ayol demişler, biz sana, iki şeyden bahsettik. Üçüncü nedir ki?

Deve gülümsemiş:

— Düzü unutuyor musunuz?

Demiş.

Bir tarafta komünizm, öte tarafta ırkçılık millî birliği bozmağa uğraşırken; son günlerde yeşil irtica da hortlama alâmetleri göstermeğe başladı. Eli kalem tutanlar, münevverler, milletvekilleri, hükûmet bu üçüncü belâyı da mücadele plânlarının içine almak mecburiyetindedirler.

Yoksa yeşil irtica, bakir gençliğin gönlüne bir yılan gibi çöreklenecek ilk fırsatı dört gözle beklemektedir. Piyasaya sürülen allı pullu mecmua ve risalelerin tek hedefi bu zemini hazırlamaktır.

Hani arslan yaralanmış, yere uzanmış, yatıyormuş. Yanına bir kaplumbağa sokulmuş:

— Bir şeye ihtiyacın var mı demiş. İstersen sana ilâç, istersen yiyecek bir şey getireyim!.

Diye, üst perdeden atıp tutarmış. Arslan dayanamamış:

— Hey Allahım, demiş. Beni bu yara değil amma, bunun şu cakası öldürecek!

Sinsi sinsi çalışan ve millet ruhunu yeniden afyonlamağa uğraşan bu yeşil irticaın cakasına meydan vermemek, ırkçılık ve komünizm gibi, onun da boş balonunu olduğu yerde söndürmek, pırıldamağa başlayan kandilini üflemek lâzımdır!

Mizahçı

KENAN ÖNER'İN AVCILIĞI

— Yalan yalan bu yalan, hapı yuttu bu yılan, kuyruğu içeride, başı boş kalan!

ZURNADA PEŞREV

Hayvanlaşmak !

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

o

Büyük Millet Meclisi reis vekillerinden Feridun Fikri Düşünsel, bir takrir vermiş, hükûmetten soruyor; «Son günlerde çoğalan cinayetleri önlemek için ne gibi tedbir düşünüyorsunuz?..»

Hükûmetin nasıl bir cevap vereceğini bilmem.. Fakat, bence, cinayetleri önlemek için yapılacak iş, hayvanlaşmak ve insanları hayvanlaştıracak çarelere başvurmaktır.

Hayret mi ettiniz?

— Neden?

Diye mi, soruyorsunuz. Cevabını vereyim:

Şu güvercinleri, leylekleri, kargaları, tilkileri, kurtları, arslanları, kaplanları, strtlanları, yılanları gözden geçiriniz; hayatlarını tetkik ediniz. Hiç kendi cinslerinden birini, her hangi bir sebeple öldürdüğünü görebilir misiniz? Sanki; onların arasında ihtilâflar çıkmaz, kavgalar, kıskançlıklar, geçim zorlukları olmaz mı? Tabiî olur. Fakat, gene onlar, büyük bir feragat ve toleransla olmuşu, olmuş olarak kabul ederler; üzerinde düşünmeğe, kendilerine gam, kasavet verecek bir mesele haline getirmeğe tenezzül etmezler.

Hiç bir köpeğin, ağzından kemiğini, yâni rızkını kapan başka bir köpeği boğduğuna şahit olunmuş mudur? Gadre, haksızlığa uğramış olan bu köpek, nihayet hırlar, bilemediniz havlar, haydi haydi hasut rakibine tırnak atmakla kendisinin intikamını alınmış farzeder; döner, gider, nasibini başka çöp tenekelerinde aramağa başlar.

Bir de insanı düşününüz; elinden ekmeğini kapsanız, tabancalara, bıçaklara sarılır; sizi öldürmeğe, kesmeğe, biçmeğe, lime lime doğramağa kalkar.

Hiç bir arslanın eşi, kendisine ihanet etmemiş, daha yakışıklı bulduğu başka bir arslanın koynuna girmemiş, onunla felekten bir veya daha çok günler çalmağa kalkmamış mıdır? Bunu gören veya hisseden arslan, bu hayvanların padişahı cinayet işlemeği aklına mı getirmiştir? Nihayet aldatana bir pençe atmış, sırtını dönmüş, gitmiş kendisine yar olacak başkasını aramıştır.

Ya, insanlar... Böyle bir vaziyet karşısında onların aklına gelen ilk çare, ölümdür. Ya, öldürmeğe, yahut da ölmeğe kalkarlar. Halbuki: biraz düşünseler, etraflarına şöyle bir göz atsalar kendilerine ihanet edenden yüz misli, bin misli daha güzellerinin şu toprak üstünde yaşadığını görürler, ölmekten ve öldürmekten derhal vazgeçerlerdi.

Hiç bir kurt, başka bir kurdun inine, yuvasına girmemiş midir? Bunun için kıyametler mi kopmuş, cinayetler mi olmuş, sürü sürü kurtlar iki tarafa ayrılmışlar da birbirleriyle muharebeler mi etmişlerdir?

Bir de insanlara bakın; böyle bir vaziyet karşısında kalmak ihtimaline binaen ne plânlar, ne entrikalar çevirmişler; neler, ne vasıtalar bulmuşlar; silâhlar, toplar, tüfekler icat etmişler; birbirlerini öldürmeği düşünmüşlerdir.

Bu misalleri çoğaltmağa ne lüzum... Hakikat meydanda ki: Hayvanlar, insanlardan çok daha ileri, daha müşfik, hayata daha bağlı oluyorlar; hiç uğruna birbirlerini öldürmeğe, paralamağa, dünya yüzünden nam ve nişanlarını silmeğe kalkmıyorlar.

Yalnız, bu zavallı hayvanların insan aralarında yaşamağa alışanları bile kötü talihli oluyorlar, insanlardan birçok fena şeyler öğreniyorlar.

Meselâ, gözünüzün önüne koçları getirin; zavallılara birbirleriyle toslaşmağı, yâni kavgayı biz talim ettirmiyor muyuz?

Horoz döğüşü kimin icadıdır? Birbirlerini gagalaya gagalaya kan, revan içinde kalan bu sevimli mahlûklar, insanların kurbanı değil midir?

Binaenaleyh hayvanlaşmak, hayvanlığa doğru gitmek lâzımdır. Birbirlerine, daima af ve müsamahayla muamele eden hayvanları gördükçe:

— İnsanlar, ancak hayvanlaştıkları zaman yükselecekler, birbirlerini öldürmiyecekler, yaşamanın zevkine varacaklar ve kurtulacaklardır!.

Diye bağırasım geliyor.

— *Sayın baylar, itiraf edelim ki içtimaımızdakilerin yarısı hırsızdır..*
— *Sözünü geri al..*
— *Emredersiniz, sözümü geri alıyorum. İçtimaımızdakilerin yarısı hırsız değildir!*

Bu dahi siyasî bir gazel

Kalmasın gizli sözün, saçma sapan olsa dahi;
Saçıver vâr ise fikrin, hezeyan olsa dahi.

o

Kesseler kesme beyanatını kırk bir kerre,
Biri defterde kalır, kırkı ziyan olsa dahi.

o

Kimse duymuş mu bu âlemde benim sustuğumu?
Yazmışım, söylemişim, anlamıyan olsa dahi!

o

Sen de tekrar edegör hilm ile bildiklerini;
Uramaz nutkuna gem, Hilmi Uran olsa dahi.

o

Çalış efkâr-ı umûmiyeyi tatmîne heman,
Galeyan bekleme ammâ, hezeyan olsa dahi.

o

Deme, efkâr-ı husûsiyeye kıymet verenin
Yahşidir mebdei, encâmı yaman olsa dahi.

o

Razı olmazsa senin halk ile hak fikrinden
Gezdiğin yer, ne çıkar, tath-ı revan olsa dahi.

o

Tâc olup zorla baş üstünde makam eyliyenin
Yürümez hükmü, Süleyman-ı zeman olsa dahi.

o

Evvelâ tahtını gönlümde kurar cânânım,
Sonra baş tâcım olur, gürz-i giran olsa dahi.

o

Menfaat bekleme hiç âlemi korkutmaktan,
Sevgidir celbeden insânı, yılan olsa dahi.

o

Çifte ferman gibidir bende ozanlık, delilik;
Dinlemem zâlimi, sultan-ı cihan olsa dahi.

Deli Ozan

Tebliğ

MİZAH idarehanesinden:

Son zamanlarda, Nişantaşında Vali konağı civarında sık sık soyguculuklar ve hırsızlıklar olduğu görülmektedir. Halkımızın tedbirsizliği bu gibi hâdiselere sebep olduğundan, bu mıntakanın «tehlikeli» olarak ilânına karar verilmiştir. Bu civarda oturanların kendilerini koruyacak tedbirleri almaları tebliğ olunur.

Tebliğ

MİZAH İdarehanesinden:

C. H. P. sine kayıtlı bulunup, bu devrede Meclise giremiyen eski milletvekillerinden, bugüne kadar herhangi bir teşekkülün idare heyeti üyeliğine getirilmemiş olanı varsa, on beş gün içerisinde idarehanemize müracaatları tebliğ olunur.

İSTANBUL BELEDİYESİ İTFAİYE BULAMIYOR

Belediye — Tattiri tattiri, tiri, tiri ta... Yangın var itfaiye yok mu?!.

— Sakın üstünde fazla para taşıma Salamon...
— Neden?
— Üzerinde silâh taşıyanlar için cezalar artıyormuş...

Erkek — Artık karar verdim seninle evleneceğim.

Genç kız — Ne o bugün pek yüksekten atıyorsun. Apartımanı ipotek mi ettiniz, yoksa piyangodan büyük ikramiye mi vurdu?!.

ÖNEMLİ HÂDİSELER

o

Yazan: PALAZ

Bu hafta iki önemli hâdise var. Biri dahilî, biri haricî. Bu vakaların tuhaf bir hususiyeti dahildekinin harice gideceği, hariçtekinin de galiba dahile geleceğidir. Anlamadınız değil mi? Elbette anlamazsınız. İzah edeyim:

Birinci hâdise Vali ve Belediye reis doktor Lûtfi Kırdarın Londra seyahatidir. Oradan mı çağırmışlar, yoksa kendisi mi istemiş, pek bilmiyorum; ama, her halde üstat iyice niyet etmiş, şöyle bir İngiltereye kadar uzanacak. Hakkı da var. Öyle ya, bin bir çeşit heyetin olur olmaz her vesile ile sağa sola saldırdığı şu sırada, belediyesiz bir şehir belediye reisinin, son harbin hâlâ tamir edilemiyen yıkıntılariyle şehirsiz kalan bir belediye reisini görmesi her halde çok faydalı olur. O bizimkinden istifade eder, bizimki de ondan.

Fakat zannederim, Lûtfi Kırdar Londrayı pek beğenmiyecektir. Bir defa orada merdiven denilen şey yalnız evlerde vardır. Sokaklar ve meydanlar basamak basamak üstüne değildir. Sonra koca koca binalar yıkılıp yıkılıp yeşil saha diye acayip bir hale konulmamıştır. Bir tane çok büyüğü vardır, herkes gider orada hava alır. Adım başında toz toprak içinde bırakılan meydancıklar yapılıp, üstelik bu mikrop yuvalarına çocuk bahçesi ismi verilmemiştir. Londranın bizimki gibi lüks stadyomu, şatafatlı gazinosu falan yoktur. Fakat hastahanelerinde tek yatakta ikişer üçer kişi yatırılmaz. Daha ne sayayım? Meselâ otobüsler vardır, kışın da işler. Sokaklar, caddeler vardır yazın da sulanır.

Bizim Lûtfi Kırdar bütün bunları görünce «adam sen de böyle şehir mi olur? Hiç bir işi yoluna koyamamışlar. Şu İngilizler amma da iptidaî adamlarmış ha..» diyecek ve Londra'yı bir türlü sevemiyecektir. Yalnız, bari içinden söylese de kimse duymasa!.

★

İkinci mühim hâdise Amerikada icat olunan bir yeni ilâçtır ki dünya memleketleri arasında her halde evvelâ Türkiyeye gönderilecektir. Filhakika bir Amerikalı âlim uğraşmış uğraşmış nihayet bir zekâ ilâcı bulmağa muvaffak olmuş. Düşünün bir kere ne keyifli şey! Ya hap halinde meselâ günde üç tane (yemeklerden sonra)alır, yahut enjeksiyon şeklinde vücude zerk (geceleri yatarken) ederseniz budalalık nâmına bir şeyciğiniz kalmıyacak.

Tam memleketimiz için biçilmiş kaftan. Hattâ son yardım tasarıları falan münasebetiyle, ihtimal, bu Amerikalı âlim ilâçla uğraşırken hep bizi göz önünde tutmuştur. Muhtelif yardımlar sırasında, Amerika hükûmeti her halde bu sihirli ilâçtan külliyetli miktarda yollamayı kararlaştırmış olsa gerektir. Şimdiden teşekkürler.

Fakat ne kadar çok gelirse gelsin zekâ yaratan ilâcın memlekete kâfi gelmiyeceği muhakkaktır. Böyle olduğuna göre tevzie tâbi tutmak icap eder. Şimdiden tavsiye ederim.

Erkek — Annene, derin aşkımı anlatacağım.

Kız — Aman vazgeç, lâfı ters anlar da babamdan ayrılmağa kalkar!.

Erkek — Karıcığım sen güneşten kızarmadın amma, güneş senden kızardı !..

Kısmetinde Olanın

Yazan: Hamdi Varoğlu

YETİŞİN A DOSTLAR, YANIYORUZ!

Yangın edebiyatımızın zenginliğine hiç diyecek yoktur. «Ateş olmıyan yerde duman çıkmaz» dan tutun da «ciğer yandı kebap oldu, yetiş aşkın tulumbası» na varıncıya kadar, ateşin, her sınıf halk diliyle türlü ifadesini bulmuşuz. Hele yangının adı: Harik-i hanümansuz!

Lâkin «Yetişin a dostlar, yanıyoruz!» yaygarasındaki belâgati, ateş edebiyatımızın en berceste mısralarında bile bulamayız.

Fetihten başlayıp meşhur itfaiye kumandanı Zîçni Paşaya kadar devam eden bu yaygara, hangi kurnaz kadının buluşudur acaba?

Hırsız var! Feryadına kulaklarını tıkayan; can kurtaran istimdadını kaval sesi zan eden bir mahalleliyi ayağa kaldırmak için, ilâç bire bir.

★

İstanbulda, köşklü sesi henüz kulaklarından gitmyien; mahalle bekçisinin, köpek ulumalariyle karışık sopa takırdısını, yangın vaaar! avazesini henüz unutmıyan bir nesil var. Son günlerde bu neslin yüreği titremeğe başladı. İtfaiyemiz rızksızlıktan ötürü tarihe karışıyormuş!

Kazara yere düşmüş yanık bir kibrit başiyle; patlıcan tavasının altından çıtlamış bir kıvılcımla tutuşuveren kav gibi evlerle dolu zavallı İstanbulun bağrı yanık halkı, yine kendi ateşini kendisi söndürmeğe mi başlıyacak?

Yukarıda adını yazdığım meşhur Zîçni Paşa, galiba henüz hayattaydı. Hoş, hayattayken de yaşayıp yaşamadığı pek belli olmazdı ya!.

İstanbulun dar sokaklı, birbirine bitişik ahşap evlerle dolu bir semtinde bir yangın çıkar, alevden bir ahtapot gibi seksen sekiz kola ayrılır, kimi kol karadan yol bulup uzar, kimisi denize kadar sarkardı. Meşhur itfaiye kumandanının vazifesi, bu alev dalgalarını Neron gibi seyredip, binlerce kişinin nasıl sokak ortasında kaldığına dair bir rapor vermekti.

İşte o günlerden birinde, Boğaziçinde bir yangın oldu. Beylerbeyinde, deniz kenarında, kâgir bir bina, cayır cayır yandı, kül oldu. Bu bina, itfaiye karakolu idi.

Zîçni Paşa, onun da raporunu vermiştir elbette.

Şimdi işe bakın ki, itfaiyemizin rızkını kestikleri şu günlerde, üstelik köşklümüz de yok, tulumbacımız da, sopalı bekçimiz de.

Hattâ ,rapor verecek Zîçni Paşamız da yok.

Yetişin a dosltlar, yanıyoruz!.

— Herkes şu zıkkımı keyif için içtiğimi zanneder, bilmezler ki karıdan korktuğumdan içiyorum. Ayık kafa ile bizim fakirhanenin kapısından içeri girmeğe cesaret edecek pehlivanın alnını karışlarım!

— Bu sene kırları, bayırları denize tercih edeceğim...

— Neden sudan kaçıyorsun?

— Sudan değil, sululardan kaçıyorum!

BİR GARİBE

Bir İngiliz profesörü, Londrada verdiği bir konferansta, eski Mersin harabelerini anlatmış. Meğer, bu harabelerde araştırmalar yapıldığı zaman, sekiz bin sene evvel oralarda yaşayan insanların pek sulhçu bir millet olduğunu meydana koyan neticelere varılmış. Bu neticeler şu olaydan çıkarılıyor: Harabelerde silâha tesadüf edilmemiş.

Ne güzel, ne rahat, ne cennet gibi diyarmış o eski Mersin!

Demek ki sevda nedir bilmedikleri için sevişen, aldatan, aldanan çiftler yokmuş.

Demek ki, orada kavun karpuz, patlıcan, lâhana gibi yemiş ve sebze yetişmez, manavlık edilmez, kırk para yüzünden ağız dalaşı olmazmış.

Demek ki eski Mersinde ev bark, ev sahibi kiracı yokmuş, hava parası, tahliye davası diye bir şeyler bilinmiyormuş.

Demek ki Mersinde...

Amma, lâfı uzatmağa lüzum yok. Silâh yokmuş; kâfi!.

★

Asarı atika, tarih öncesi, kazı falan gibi işlere akım pek ermez amma, beşer tarihinin ilk sahifesi şöyle başlar: Habil - Kabil = Kan.

Kan demek silâh demek olduğuna göre, nerede insan varsa, orada mutlaka, ama mutlaka silâh var demektir.

Bana öyle gelir ki, eski Mersin harabelerinde silâh eseri bulunmadığı için eski Mersinlilerin pek yumuşak başlı insanlar olduğu hükmünü çıkarmak «eski Mersin harabelerinde, telgraf telinin kırıntısını dahi bulamadık. Demek oluyor ki, eski Mersinliler, daha o zaman telsiz telgrafı icat etmişlerdi» demekten farklı olmasa gerek.

Fark

Kadınların yaratılış, ahlâk ve güzellik bakımından kaça ayrılabileceğine dair bir münakaşaya tutuşmuşlardı. Herkes fikrini ileri sürdü ve, tabiî, hiç kimsenin fikri ötekininkine uymadı. Nihayet, münakaşayı bir sona bağlamak istiyen Feridun Fazıl Tülbençti:

— Uzun lâfın kısası, dedi. Kadınlar bence ikiye ayrılırlar: Bir kısmı eldivenlerinin tekini kaybederler, bir kısmı da ikisini birden.

o

— Yoket, yoket, sayfiyedekilere müjde, pireyi tahtakurusunu, sineği, bütün haşaratı yok ediyor.

— Aman evlâdım, şunun misafir için olanı da var mı?!

Çömezin Röportajları:

47

Nelere Gülerim ?

I.

Çizen: RAMİZ

(Demokratız) diyen Recep Peker'e bakıp Celâl Bayar'a gülerim!

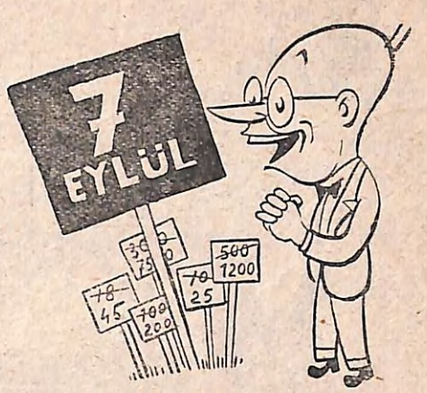

Kazıklar arasındaki Yedi Eylûl kararına gülerim!

Ele geçen maaşlara bakıp kendini yaşıyor zannedenlere gülerim!

Meyva fiyatlarına bakıp mürakabe teşkilâtına gülerim!

Elindeki bütçeye bakıp İstanbul Belediyesine gülerim!

Hava parasını aldıktan sonra konturat yapan ev sahiplerine gülerim!

Sahte cennete inanıp torbaya girenlere gülerim!

Yeni eserlere bakıp kendini edebiyatçı zannedenlere gülerim!

Hikâye

RÜYA

Yazan:
ÇALÇENE

Nadide, hizmetçisini savmış, bir dev kadar iri yarı olan sevgilisi Reşadı içeri almıştı.

Reşat, sokak kapısından girer girmez Nadidenin boynuna sarılmış, onu öpmeğe başlamıştı. Nadide, onun elinden kurtulmak istiyor:

— Dur canım, diyordu. Acelen ne? Odaya geçelim..

Reşat, şehvetten titriyen dudaklarını onun boynunda, göğsünde gezdiriyor:

— Seni hain, seni, diye söyleniyordu. Beni bu kadar zamandır üzer, randevularına gelmez, evine almazsın ha! Şimdi kurtul bakalım elimden!

Nadide, onun kuvvetli kolları arasında çırpınıyor, bir taraftan kurtulmak istemesine rağmen; öte taraftan beğenilmenin, arzu edilmenin zevki, neşesi içinde yüzüyordu.

Nadide, yirmi üç yaşında güzel bir körpeydi. Kocası Fuat, elliyi çoktan doldurmuş, Balıkpazarında yağ ticaretiyle uğraşan mendebur, çirkin, nekes, çelimsiz bir ihtiyardı. Nadide, küçük bir memurun kızıydı. Bundan iki sene evvel, bir komşunun delâletiyle Fuat, bu körpe kıza talip olunca, babası başını önüne eğmiş, anası:

— Sen bilirsin!..

Diye boynunu bükmüş, Nadide:

— Yaşından bana ne?

Diye kesmiş atmış ve ilâve etmişti:

— Parası var ya.. Saadetin parayla temin edildiğine inanıyorum. Mahrumiyet içindeyken bir ömre ömür mü denilir? Evlenirim, size de yardımım dokunur.

Mutantan bir düğünden sonra iki karı öldürmüş bu ihtiyar zenginin koynuna girdiği ilk akşam, ondan dehşetli surette iğrenmiş, nefret etmişti. Sıska kıllı bacakları, kara sarı teni, etleri sarkan pörsük kolları karşısında büyük bir ikrah duymuş, kendi kendine:

— Ne yaptım da, bu mıymıntıyla evlendim!.

Diye söylenmişti.

Fakat olan olmuştu bir kere. Ok yaydan çıkmıştı. Geri dönülmesine imkân olmıyan bir adım atılmıştı.

Günler geçtikçe, bu aksırıklı, tıksırıklı kocanın türlü huysuzlukları da meydana çıkıyor; hayat, yutulmaz bir demir leblebi haline geliyordu. Fuat cimri ve kıskanç bir adamdı da. Nadidenin sağa bakması kadar, sola bakması da bir kabahat oluyordu. Kısa bir evlilik devresinden sonra Nadide hükmünü vermiş, evvelki fikrini değiştirmişti:

— Saadet parayla olmuyormuş!.

Kaldı ki: eline de istediği kadar para geçmiyordu.

Nadide, her geçen gün, biraz daha serpilip, yaşının en ihtiraslı, en güzel, en parlak çağına giriyor; kocası ise gün günden daha sünepe, daha mendebur bir hale geliyordu. Gölgesinden korkan bu adamın bütün zulmü Nadidenin üzerinde toplanıyor, her misafirlik veya gezme dönüşü, evde bar bar bağırıyordu:

— Ahmet beyin oğlunun yüzüne, neden, öyle bakıyordun?

Nadide, kırılan izzeti nefsiyle bazan isyan ediyor:

— Ben onun yüzüne bakmadım. Eğer, beni ondan kıskanıyorsan bir daha evlerine gitmiyelim, şayet bize gelirlerse kapıyı açmıyalım!

Diye söyleniyordu.

O zaman kocası:

— Hayır, hayır, diye itiraz ediyordu. Yapamam, yapamayız. Çünkü Ahmet beyle iyi münasebet kurmağa ve devam ettirmeğe mecburum...

Nihayet bir gün olan oldu:

Nadide, kendisine kumaş almak için Beyoğluna çıkmıştı. Yalnızdı. Vitrinlere göz gezdirirken, omuzunda birisinin nefes aldığını hissetti; döndü, baktı. Bu iri, yarı genç ve çok güzel bir insandı. Otobüsteyken de karşısında oturuyor ve kendisine dikkatli dikkatli bakıyordu. İçinden:

— Demek ki, dedi. Arkamdan inmiş ve beni takip etmiş...

Gencin kendisine tanışma teklifini reddedemedi. Bu, pürsıhhat ve güzel adamla kocasını mukayese etmeğe kalkmak, yaşadığı cehennem hayatını bir daha hatırlamaktı. Yalnız:

— Görülmekten korkarım, dedi. Kocam, hem tanınmış bir adamdır, hem de dehşetli kıskançtır.

İsminin Reşat olduğunu söyleyen genç, kibar bir tavırla:

— Yalnız, dedi. Hülyalarımda yaşattığım bir kadından, tanışır tanışmaz ayrılmak bana, dünyanın en büyük azabını verir. Emrederseniz, şurada, bizi kimsenin görmiyeceği bir yere gidebiliriz.

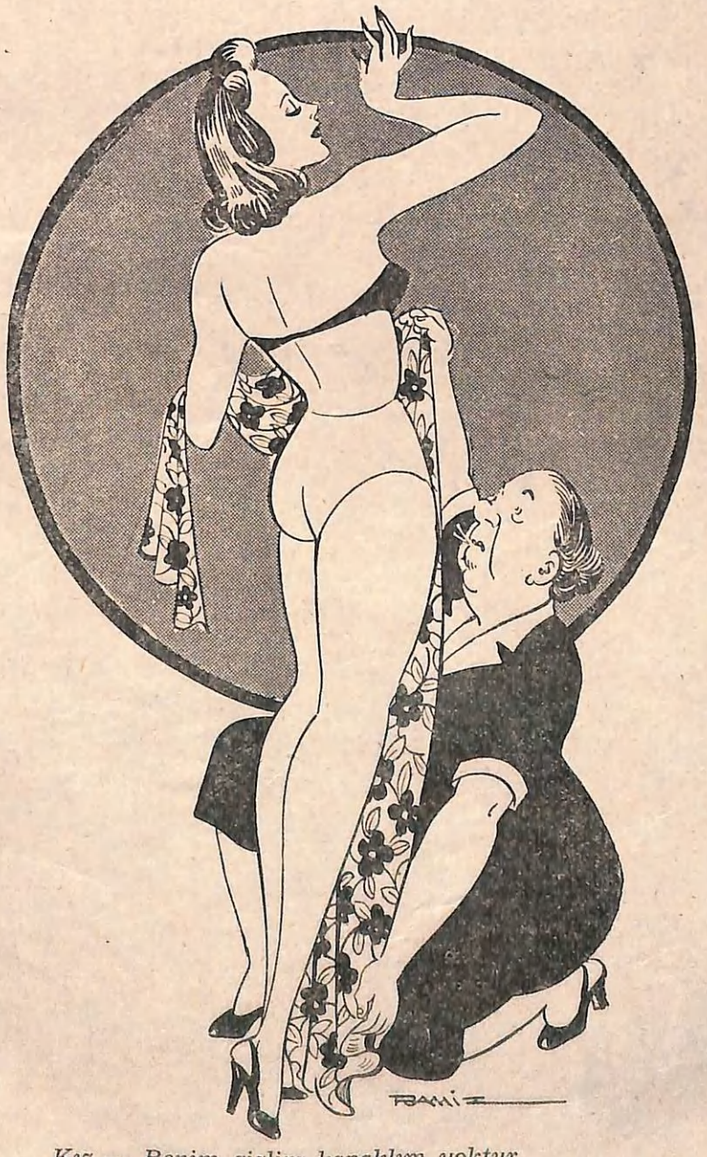

Kız — Benim gizlim kapaklım yoktur.
Terzi — Ka yavrum, öyle ise ne duruorsun naylon kumaş al!

Zaten, Nadide de onu demek istemişti. İlk sokağa saptılar, bir kaç adım sonra, genç adam bir apartımanın kapısında ona yol verdi. Nadide, bir lokantaya veya mahallebiciye gideceklerini sanmıştı. Böyle, hemencecik bir apartımana gireceklerini aklına bile getirmemişti. İtiraz etmek istedi. Fakat, sokak pek kalabalıktı. Kendisine bakıyorlar sandı. İhtiyarsız bir hareketle apartımana girdi. Merdivenleri çıkarken, heyecandan her tarafı titriyordu. İkinci katta, Reşat, anahtariyle bir dairenin kapısını açtı. Ve orada... şimdiye kadar tanımadığı en güzel, en lezzetli şeyleri buldu!

O günden sonra, sık sık ya Reşadın garsoniyerine gidiyor veyahut da hizmetçisini savuyor, Reşadı kendi evine alıyordu. Yalnız, son hafta içinde, biraz rahatsız olduğu için sokağa çıkamamış, evinin önünde dolaşan Reaşda bir haber verememişti. Bugün, bir haftanın acısını çıkartacaklardı.

Reşat, onu kucağına aldı, yatak odasına girdiler. Karyolasının üzerine beraberce yığılmışlardı ki: sokak kapısına bir anahtarın sokulduğunu duydular. Nadide, telâş içinde doğruldu:

— Eyvah! diye fısıldadı. Mutlak gelen kocamdır. Çünkü ondan başka kimsede anahtar yok. Çabuk şu elbise dolabına gir!

Reşat, hemen dolaba girdi. Bir kaç saniye sonra da oda kapısı açıldı. Gelen: sümsük kocasından başkası değildi. Nadide, ayağa kalkmış, hayretle onun yüzüne bakıyordu:

— Neden geldin?

Kocası gülümsedi:

— Beklemiyordun değil mi? dedi. Saatimi unutmuşum da, onu almağa geldim.

Nadide, komidinin üstüne baktı. Hakikaten saat oradaydı. Aldı, kocasına uzattı, o tekrar gülümsedi:

— Şu rüyalar, dedi. Ne acayip oluyor. Hazır gelmişken, sana dün akşam gördüğüm garip bir rüyayı anlatayım: Böyle ansızın eve dönüyorum. Sen, telâş içinde beni karşılıyorsun. Bir gömlek almak için elbise dolabını açıyorum, bir de ne göreyim: İçinde genç bir adam yok mu?.

Nadide, kıpkırmızı oldu. Heyecanından bağırmamak için kendini zor zaptetti. Kocası, onun yanağını okşadı: Kızardığını görmüştü:

— Ne o? dedi. Kızdın mı?

Sonra başını iki yana salladı:

— Zaten, dedi. Kabahat bende. Sana, böyle münasebetsiz bir rüyadan bahsetmemeliydim. Kusura bakma yavrum. Haydi eyvallah! Akşama erkence gelirim..

"İşte buna gelemeyiz!"

Ayni apartımanda oturan altı kadın, kavga etmişler, saç saça, baş başa gelerek karakola, oradan da mahkemeye düşmüşlerdi.

Hâkim, zabıt varakasının okunmasını dinledikten sonra, sanıklara döndü:

— Şimdi, içinizden en yaşlısını dinlemekle sorguya başlıyorum dedi.

Bunun üzerine ne olduğunu, her halde tahmin edersiniz.

Kadınların hepsi davalarından vazgeçeceklerini bildirdiler.

Sabah konferansı

Prof. Salih Murat, bir gece dost meclisinde sabahladıktan sonra, hayli çakır keyf olarak, evinin yolunu tutmuştu. O zamana kadar şafak sökmüş, erkenden işe gidenler sokağa çıkmışlardı. Bunlardan profesörün bir tanıdığı onunla karşılaşınca:

— Hayır ola, üstat, dedi. bu saatte nereye gidiyorsunuz?

Profesör cevap verdi:

— Karıma konferans vermege.

Yağmurdan kaçarken...

Vahdet Gültekin, Cumhur Başkanlığı Filârmonik Orkestrasının verdiği konsere yetişmek için, bir taksiye atlamış, gidiyordu. Şoföre: «Biraz acele etmesini söylemişti ama, otomobilin son süratle uçtuğunu görünce ikaz etmek istedi:

— Aman! dedi. Bu kadar hızlı gitmeyin...

Şoför, başını arkaya çevirdi:

— Merak etmeyin, efendim, diye cevap verdi. Sizin kadar benim canım da tatlı. Bir kaza yapıp hastahaneye düşmek istermiyim hiç! Altı ay hastahanede yattıktan sonra yeni çıktım.

— Ya? Geçmiş olsun. Demek ağır yaralandınız ha?

Şoför, otomobili yine son süratle sürmeğe devam ederek cevap verdi:

— Hayır, hamdolsun kaza geçirmedim. Aklımdan rahatsızdım.

Huy

Kız büyümüş, yetişmiş, eski âdetlere göre gelinlik çağına gelmiş, fakat yeni âdetlere göre henüz flort devresini bitirmemişti. Bununla beraber, büyüklerin meclislerine giriyor ve hemen her lâkırdıya karışıyordu. En büyük merakı da kadınların yaşını sormaktı.

Bir gün annesi:

— Ayıptır, kızım, dedi. Her önüne gelene: «Kaç yaşındasınız?» diye sorulmaz.

Ertesi gün misafirliğe gittikleri zaman kız, başka bir usul bulmuştu. Yeni tanıştırıldığı bir kadına:

— Şimdiye kadar dedi. Kaç sene yaşadınız?

Şişmanlatan kitap

Kitapçı Arif Bulat, bir pazar gezintisinde, şık ve güzel bir kadınla tanışmıştı. Lâf açmak için:

— Kitap okur musunuz, hanımefendi? diye sordu.

Kadın, sırıtıp kırıtarak:

— Okumak istiyorum ama, dedi, şişmanlamaktan korkuyorum.

Arif Bulat şaşırmıştı. Pot kırmamaya çalışarak, sıkıla sıkıla:

— Anlıyamadım, efendim, dedi; kitapla şişmanlığın ne alâkası var?

Kadın güldü:

— Kitabı sofra başında okumak âdetimdir de...

Rahatlık

Nizamettin. Nazif bilmem kaçıncı karısından boşanmış, yine bekâr hayatına başlamıştı. Bir gün Babıâli'de karşılaştıkları zaman Necip Fazıl:

— Nasıl, üstat bekârlık hayatından memnun musun? diye sordu.

Nizamsız Nizam haykırarak cevap verdi:

— Fevkalâde memnunum, monşer! Artık sabahları çoraplarımı giyerken hiç zorluk çekmiyorum: hangi ucundan olsa ayağıma geçiveriyor!.

Zavallı!

Bir cinayet davasında, sanık olarak dinlenilen genç bir kadına hâkim:

— On beş Martı on altı Marta bağlıyan gece saat dokuz buçukta neredeydiniz? diye sordu.

Kadın, başını sallayarak cevap verdi:

— Söyliyemem, efendim.

— Nasıl olur! Size kanun nâmına ihtar ediyorum: Bu sualime cevap vereceksiniz.

— Veremem, efendim.

— Fakat, aksi takdirde, üzerinizdeki şüpheler kuvvetlenmiş olur.

Kadın boynunu büktü:

— Razıyım, efendim.

Oturumdan sonra, sanığın avukatı, kadını bir kenara çekerek:

— Ne yaptınız! dedi. Büsbütün şüpheyi davet ettiniz. Suçsuz olduğunuzu isbat için, o gece nerede olduğunuzu söylemeniz lâzımdır. Niçin söylemiyorsunuz?

Kadın:

— Nasıl söyleyebilirim! diye haykırdı. O gece saat dokuz buçukta evde tek başıma oturduğumu söyliyeyim de, herkes benim zavallı bir mahlûk olduğumu mu anlasın!.

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden HAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
FULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

Tombul Teyze Salıncak Safasında:

Tombul Teyze – Kocacığım, ağırlığını fazla verme, salıncak çatırdamaya başladı!

T. T. POSTASI

Karşıyaka: Kemal Candaş;

S — Sayın Teyzemiz, vücut, dil ve fikir güzelliğine malik olmak bakımından fevkalâde zenginsiniz.

Yedi Eylûl kararlarına imrenüpte daha zengin olmak hevesine kapılarak mecmuanızı yirmibeş kuruşa çıkaracağınıza çok üzüldüm. Çünkü biz gibi onbeş kuruşu zor bulan size meftun âşıklar şimdi ne yapacaklar? Gönlüm dolu saygılarımla bu hale çare bekleriz.

C — Sizin gibi meftun âşıklarıma selâm söyleyiniz: Yüz gram kuzu eti kadar da mı kıymetim yok!...

Hepinize, henüz Yedi Eylûl kararı tatbik edilmeyen muhabbetlerimi sunarım!